

MLADO JUTRO

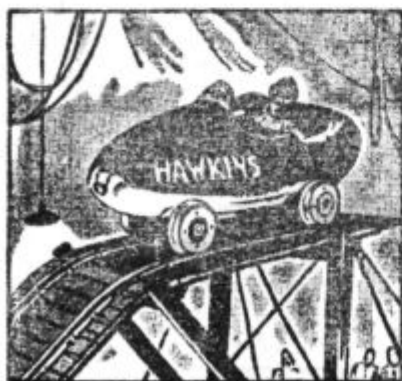
št. 7. V Ljubljani, dne 18. februarja 1940 Leto XI.

CIRKUŠKO ŽIVLJENJE

POVEST S SLIKAMI

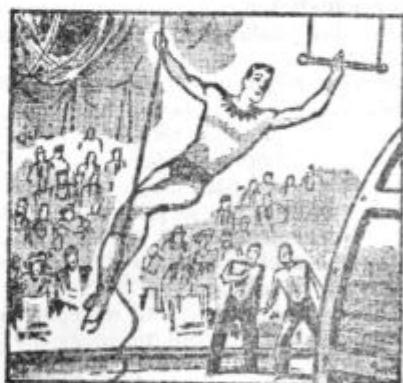

Ves zasopel mu je pripovedoval, da je imel preteklo noč stražo v hlevu in pri tem, žal, zaspal. Prebudil ga je rahel šum. V stranskem prostoru, kjer je shranjeno orodje, je nekdo šaril med zaboji. Splazil se je tja in na svoje največje začudenje je našel tam Simsona, ki je z velikimi kleščami privijal nek vijak na kolesu avtomobilčka. Ko je Simson uvidel, da je njegova nakana odkrita, je podivjal in mu prišel groziti z vsemogočimi posledica-

mi, če ga bo komur koli izdal. Obenem mu je pa tudi obljubil, da mu bo prisrbel pri cirkusu dobro službo, ko bo postal njegov gospodar, kar da se bo baje kmalu zgodilo.

Prepaden je strmel Jerry v pripovedujočega moža. Eno mu je bilo jasno: oče ne sme voziti. Simson je pretrdo pritegnil peste koles avtomobilčka, ki zaradi tega ne bo pridobil pri vožnji navzdol zadostne brzine in bo na najvišji točki obrata iztiril. Toda le kaj naj ukrene? Planil je pod ploščad in očetu odvrnilno zamahnil z roko. Oče

ga je, kakor je izgledalo, razumel vprav nasprotno: namesto da bi prenehal s svojimi pripravami jih je še pospešil. Oče je menil, da mu Jerry naroča, naj avtomobilček prej požene navzdol, kakor sta se domenila. Sinehljaje se je pogledal sina in mu prikimal.

Med tem se je približalo Jerryju nekaj nameščencev in ko jih je opozoril na nevarnost, so pohiteli iz šotoru, da pripravijo, potrebno za reševanje. Jerry pa je brž splezal po vrvi navzgor in dosegel je drog trapeca v trenutku,

ko je oče dovršil svoje priprave Predno pa je še mogel pognati avtomobil.

ček, se je Jerry zazibal v velikem lo-ku nad njegovo glavo.

Ran-Bosilen:

Modra deklica

Zivel je car, imel je lepega in pametnega sina.

Prišel je čas, da se carjevič oženi. Car je poslal svojega najmodrejšega dvorjana po svetu, da poišče sinu pri merno nevesto.

Dvorjan se je napolil po svetu. Prehodil je devet kraljestev. Pa nikjer ni našel deklice za carjeviča. Prišel je do desetega kraljestva. Šele tam je našel deklico, kakršno je iskal.

Vrnil se je na dvor in rekel carju:

»Častiti car, našel sem pametno, lepo in pridno dekle.«

Car se je zamislil in rekel:

»Ti si moj najmodrejši dvorjanik. Dobro si ocenil deklico. A ne bo škodovalo, če še enkrat preizkusimo, kako pametna je deklica. Poslal ji bom snubca s sporočilom. Videl bom, ali bo razumela, kar ji hočem povedati.«

Car je izbral snubca. Zapovedal je, da mu dajo dvanajst cekinov, pogačo in kozji meh vina...

Ko je bil poslanec nared, mu je car sporočil:

»Izroči mnogo pozdravov carjevičevi izvoljenki. Dal ji boš cekine, pogačo in vina in ji rekel tele besede: »Pri nas ima leto dvanajst mesecev, luna je vedno polna in kože imajo štiri noge.«

Carjev snubač se je poslovil. Prehodil je devet kraljestev. Prišel je do desetega. Našel je modro deklico, poklonil se ji in rekel:

»Mnogo pozdravov od našega carja, lepa deklica! Izvolil te je za svojo snaho. Pošilja ti darove in ti sporoča, da ima pri nas leto dvanajst mesecev, luna je vedno polna in kože imajo po štiri noge.«

Deklica je vzela darove in rekla:

»Zahvaljujem se carju! Stopi v hišo, da se spočiješ in malo prigrizneš.«

Deklica je pogostila poslanca. Ko je odhajal, mu je rekla:

»Lepo pozdravljam carja! Povej mu, da ima pri nas leto enajst mesecev, da tu luna ne vzhaja polna in naše kože imajo samo po tri noge. Povej mu še, naj gavranu ne iztakne oči.«

Snubač se je vrnil in povedal carju, kaj mu je bila sporočila deklica. Car se je začudil nad njeno modrostjo.

Odposlanec je sporočil deklici, ne da bi sam to vedel, da so mu dali s sabo dvanajst cekinov, da je pogača cela in meh z vinom poln. Ona pa je dobila le enajst cekinov, pogača je bila načeta in vina je manjkalo — ena mehova noga je bila prazna. Zato je dobil car tak odgovor.

»Nisi ji prinesel takih darov, kakršne sem ti dal«, je rekel car odposlanec. Čemu si skril zlatnik? Čemu si jedel od pogače in pil od vina?»

Odposlanec je padel na kolena, vzel iz žepa zlatnik in začel prositi in jokati:

»Odpusti mi, častiti car! Lagal sem! Tu imaš zlatnik, ki sem si ga bil zadržal... Bil sem utrujen in lačen. Zato sem prigriznil od pogače in pil vina...«

Car se je nasmehnil in mu odpustil, zakaj modra deklica se je spomnila nanj: da gavranu ne iztakne oči.

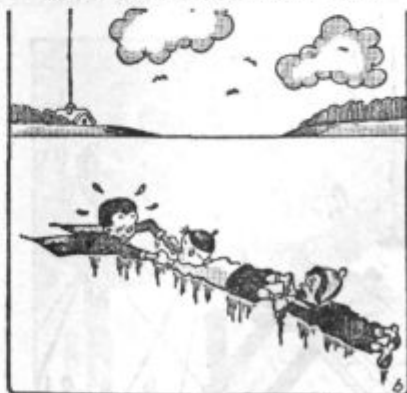
Še istega dne je šel carjevič po modro deklico.

Ko je prišla v dvor, so ji car, carica in vsi dvorjaniki šli veseli naproti. Deklica pa ni bila samo pametna, temveč tudi lepa.

Kmalu je bila gostija. Car je priredil silno rahanje. Tri dni so jedli, pili in se veselili.

(Iz bolg. prev. K. Špur-St. Atanasov)

Samo zaradi drsalk

Drži ga, Mihec! Dobro ga drži! Moje nove drsalke ima na nogah!

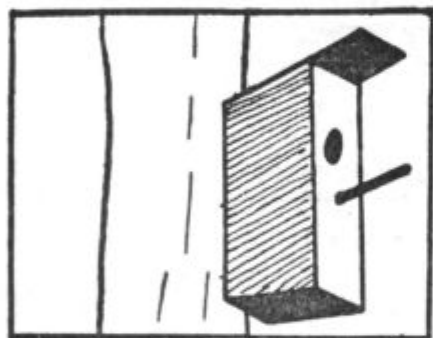
Hišica za škorce

Dragi stric Matic! Srčno željo imam, da bi napravil že za letošnji prihod škorcev 2 hišici, kateri bi rad pritrdil na drevesa v našem vrtu. Ker mi pa mere niso znane, Te lepo prosim, da mi ob priliki čimprej sporočiš visokost in širinkost, kakor tudi radij luknje, za take hišice. Prav nvaleten Ti bom, ter Te iskreno pozdravlja

Jenko Marjan, dijak III. r. v Novem mestu.

Dvojica škorcev z mladiči vred uniči na leto 120.000 jajčec raznih škodljivih žuželk ali 150.000 gosenic. Radi tega so škorce našim vrtovom zelo koristni in jih skušamo pridržati v njihovi bližini s tem, da jim pribijamo na drevesa valilne hišice, kjer potem gnezdiyo.

Takšno hišico si lahko napravimo iz tenkih deščic, kakor nam kaže slika 1. Hišico zbiti zna vsak, luknjo, ki naj ima 5 do 6 cm v premeru, pa lahko oni ki nimajo primerne orodja za žaganje, izžgejo s primerno debelim, v ognju razžarjenim železom. Palčica, ki jo je videti pod vhomom, služi za to, da škorec na njej sedi, torej naj ne bo gladka; najboljša je 1 do 2 cm debela liskova palčica, ki jo pritrdimo v zavrtano luknjo.

Opazovanje škorcev, ki se bodo naselili v hišici, je zelo zanimivo. Ako opazujemo njihovo življenje, se bomo kmalu prepričali, kako koristni so nam škorce v vrtu in sadovnjaku.

Pahič Stanko — dijak:

Pred tablo

V razredu je nastala tišina. Oči vseh petintridesetih dijakov so se uprle v profesorja, ki je sedel za katedrom. Odložil je pero in vzel iz žepa s počasno, toda važno kretnjo svojo beležnico. Vsi so trepetali in čakali odrešenja, ki pa je bilo le v tem, da je bil eden izmed njih poklican. Kdo bo, ni vedel nihče.

No, profesor se ni zmenil za napetost v razredu, odložil je beležnico in se namuznil ob silnih olajšalnih vzdihih, ki so bili vedno glasnejši. Nalašč se je zazrl skozi okno, potem pa je povsem iznenada poklical:

»Rožnič.«

V predzadnji klopi je nekdo vstal in zastrmel vanj kot v deveto čudo. Kdove kaj je mislil.

»No pridite k tabli, kako dolgo bom še čakal!«

Fant se je predramil in planil kot iskra, da se je skoraj zaletel v tablo.

»Slišite, vi, Rožnič, kaj pa je prav za prav vaš oče?« je vprašal profesor in vrtel svinčnik v roki. Beležnica je ležala odprta na katedru, da so se rdeče ocene bleščale iz nje.

»Moj oče? Železniški uradnik.«

»A tako. No, potem se pa motim. Lastnosti očetov se namreč včasih sijajno podedujejo in za tek ste, kakor vidim zelo sposobni. Ali ste športnik?«

»Da.«

»Katere kategorije?«

»Nobene.«

»Kako? Kaj se pa to pravi, športnik brez kategorije. Kaj pa gojite?«

»E, poslušanje radia.«

»Aha. To je dober šport in vam ravno primeren. Ampak jaz bi vam priporočil še boljšega.«

»Prosim.«

Fant iz predzadnje klopi je skrivaj pomežiknil sošolecem, češ, poslušajte kaj mi bo povedal.

»Namreč,« je dejal profesor, »tole bo zdajle vaš šport, da mi boste odgovarjali na vprašanja.«

V razredu so se zasmejali, da je bil profesor kar začuden.

»In za zvezek bi prosil,« je nadaljeval, »če blagovolite biti tako prijazni in mi ga prinesite.«

Nekaj trenutkov zatem ga je imel v

rokah. Ogledoval je stran za stranjo in nič kaj mu ni ugajalo.

»Slišite,« se je namuznil, »veste kje je Arabija?«

»Seveda,« je dečko začuden zateglo odvrnil.

»Pa ste že bil kdaj tam?«

»Ne.«

»Tudi ta zvezek ne?«

»Tudi ne.«

»Potem pa ne vem, ampak videti je čisto tako, kot bi pet arabskih viharjev divjalo čez vaš zvezek. Za pisanje nimate talenta, to je pač res.«

Rožnič je skomignil z rameni in oprezno poškilil na beležnico.

»Ne, škiliti vam pa ni treba, «ga je opomnil profesor, »to je zelo neprijetna stvar, če postanete škilav. Lahko vam dela preglavice v življenju. Zal bi mi bilo za vas.«

Fant je zardel in umaknil oči iz prepovedanega kraja. Medtem je profesor beležnico zaprl.

»Da vas ne bo skušnjava premotila,« je rekel, »sicer pa preidimo k stvari. Ali mi veste povedati, kaj je parni stroj?«

»E, parni stroj sestoji iz treh delov,« je dijak odgovoril.

»Res? Zanima me kateri so.«

»Najprej parni kotel, potem pa e e parni stroj sam...«

»No in tretji?« je poprijel profesor. Na to pa dijak pri najboljši volji ni vedel odgovoriti, toda brž mu je profesor pomagal.

»Tretji del je pa menda kar vaš izum, kajne. Povejte mi, ali ste že kdaj videli parni stroj?«

»Da, seveda.«

»Kje pa?«

»Zadnjič, tukaj v šoli.«

»A tako,« se je profesor namuznil, »pa menda niste prišli včeraj iz pragozda?«

Tedaj se je Rožnič spomnil in je brž popravil:

»A, železnica ima tudi parni stroj.«

»Hm, meni se tudi zdi tako.«

Zvonec je rezko zabrnal in njegov glas je sprostil učence v klopih, da so pričeli ropotati na vse pretege.

»No,« je dejal profesor in spravil beležnico, »zelo mi je žal, da se nisva mogla pomeniti do kraja. Sicer pa se še vidiva prihodnjič, ker vam pri najboljši volji ne morem dati za to miršavo vprašanje odlično. No, pojdite, na svidenje.«

Kmalu zatem je izginil za vrati, za njim pa se je raziegal vik, kar ga je zmoglo petintrideset grl.

Ugani, koliko stane torpedo

Ali bi kdo izmed vas odgovoril: 750.000 dinarjev? Toliko namreč stane. Premislite, kakšno krasno izletno jah-to ali motorni čoln bi dobili za ta denar! Toliko bolj žalostno je, če vemo, da ima torpedo edini namen povzročati razdejanje ter uničevati človeška življenja in gmotne vrednote.

Najbrže vas zanima, zakaj je torpedo tako drag. Toda pogledajte risbo, pa boste videli, da je torpedo prava mala podmornica. V prednjem koncu je pištola (1), ki užge razstrelivo (2), kadar zadene cilj. V zračnem kotlu (3) je močno stisnjen zrak, ki poganja stroj. V tajnem prostoru (4) je nameščena priprava za nastavljanje globine, da po izstrelitvi ravna torpedo v določeno globino, kjer naj brzi svojo pot. V strojnem prostoru (5) deluje več cilindrov, zadaj (6) pa ima torpedo pogonski vijak in krmilo. Torje samo površen pregled; nadroben opis vsega prevečnega mehanizma bi obsegal celo knjižo, tudi če se ne bi oziral na izboljšave, ki jih izumljajo od dne do dne. Da navedem le majhen primer iz prve svetovne vojne: komaj so jeli razobešati ob bokih ladij velike jeklene mreže, ki naj bi zadrževale torpede, so izumitelji takoj oskrbeli te peklenske stroje z nekakšno škariasto pripravo, da lahko prestrizajo mrežo in si utarejo pot do trupa ladje.

To rubriko smo uvedli za slovenske otroke, ki živijo izven meja naše lepote domovine. Objavljali bomo naše

najlepše pesmi, da se z njimi seznanijo in tako spoznajo vso lepoto materinskega jezika.

France Prešeren:

O Vrba, srečna, draga vas domača

O Vrba! srečna, draga vas domača,
kjer hiša mojega stoji očeta;
de b' uka žeja me iz tvojga sveta
spejajala ne bila, goljfiga kačal

Ne vedel bi, kako se v strup prebrača
vse, kar srce si sladkega obeta;
mi ne bila bi vera v sebe vzeta,
ne bil viharjev notranjih b' igračal

Zvesto srce in delavno ročico
za doto, ki je nima milijonarka,
bi bil dobil z izvoljeno devico;

mi mirno plavala bi moja barka;
pred ognjem dom, pred točo mi pšenico
bi bližnji sosed varoval — svet' Marka.

Ivan Dodič: Korenov Klemen

»Jaz ničesar ne počenjam, le hudoba je, ki mi ne da miru!«

Ogenj je v tem ugasnil in dim se je valil iz kotline. »Danes ne bom več kuril, sem preveč utrujen,« je dejal velikan.

Brez večerje sta na listju zaspala. Klemen si je vtaknil še prej kladivo pod zglavje.

6. Izvedela sta kaj je vzrok žalovanju

Zgodaj zjutraj sta se otrsela listja, se umila in šla v mesto. Velikan je dejal: »Poizvedeti morava kaj se je tako žalostnega zgodilo, da je vse mesto zavito v črmino.«

Ljudje v mestu so stikali glave in si pripovedovali čudovito zgodbo o ugrabljeni kraljevski hčerki. Vedeči so, da jo je odnesel sam Lucifer naravnost v pekel. Toda, kdo ve, kako priti do nje? In nazadnje; kdo si upa po njo? Nihče! — Zemlja še ni rodila takega junaka, ki bi si upal Luciferja ukaniti in premagati.

»Jaz bi ga s svojim kladivom že ustrašoval,« je mislil Klemen. Že se je bal, da ne bi glasno izrekel te svoje misli. — Celo veliko nagrado je obljubil kralj tistemu, ki mu reši ljubljeno hčerko. Ugrabljeno hčerko mu da za ženo in lep kos države. »To bi pa bilo nekaj za naju!« je dejal velikan, ko sta se vračala v svoj tabor.

»Ne bi bilo napačno!« je odvrnil Klemen in sanjal o bogastvu, o kraljičini, o slavi in časti. —

Spet sta zakurila in poskusila kuhati.

»Sedaj bom pa jaz pazil, kdaj bo voda zavrela,« je rekel velikan, »bom videl, če se bo upal prevrniti kotel?« »Kar daj!« je odvrnil Klemen, ki je sedel na svojem kladivu. Voda je šumela. Velikan je vtaknil vanjo prst, da bi videl kako je vroča. V tem hipu pa je nekaj zaropotalo, votlina se je stresla in voda je poparila velikana po rokah in telesu, še preden je mogel Klemen skočiti pokoncu. »Vidiš kako se te boji! Saj pravim, nihče drug ni kot hudobec, ki nama nagajal!« je zmagoslavno trdil Klemen. —

Velikan je stokal: »Nič drugega nama ne kaže, kot da ostaneva tukaj toliko časa, da nama pride hudobec v pest. S kladivom ga bova že užugala.«

7. Hudobca sta ujela

Razpihala sta žerjavico, nalila kotel in čakala. Klemen je stopil v najtemnejši kot votline in bil pripravljen, da zamahne s kladivom. Voda je vreela. Velikan je šepnil: »Počakaj malo, bova videla, če bo stegnila hudob roko.«

Spet je zagrmelo! Hudobec je planil k kotlu in ga prevrnil. Klemen pa je

zamahnil, da je kar zaškripalo. »Zadel sem, pogledaj, za prste sem ga ujela«

Hudobec se je zvijsal, stokal in cvilil. — »Zdaj nama pa ne uideš, peklensček črni, vse kosti ti preštejem, če se zganeš!« je grozil velikan. »Zakaj naga-jaš?« »Moram, Lucifer zahteval« »Tako, kje je Lucifer?« —

»Pokaži nama vhod v pekel, če ne te v kotlu skuha!« je zahteval Klemen.

»Vse storim, vse storim« je stokal peklensček in kazal ne daleč od votline globok prepad, ki je bil skrbno pokrit z vejami. »Kako prideš vanj!« je poizvedoval Klemen. »Vse vam bom povedal, samo izpustita me!«

Klemen je nekoliko privzdignil kladivo, da je hudobcu rešil eno nogo. Črna kri se je poredila izza nohtov. —

»Tam pri vhodu je zvonec. Kadar hočemo v pekel, pozvonimo in peklensčki dvignejo z vrvjo velik koš, kamor sedemo. Ko pozvonimo drugič, nas v košu spuste v pekel«, je pojasnjeval kosmatinec.

»To je pa imenitno!« je pomislil Klemen in poizvedoval dalje: »Kaj pa, če bi jaz tam pozvonil?«

»Kdo bi pa vedel, da si ti? Koš bi privlekli gor in spustili bi te v pekel.«

»Ali ni Lucifer ugrabil kraljevo hčer?« je hotel vedeti velikan. »Seveda jo je, pri sebi ima zaprto in premišljuje kako bi jo mučil,« je izdal hudobec. —

Klemen je dvignil kladivo in rešil kosmatince pasjih muk.

»Dovolj vem, sedaj lahko greš!« —

Z velikanom sta pogledala kako bo hudobec zvonil. Večkrat je votlo zabobnelo, ko se je hudobec pogreznil v pekel, potem pa je bilo vse tiho. —

»Imenitno sva ga ustrahovala in še vse sva izvedela kar sva hotela,« je veselo menil Klemen.

Odslej jima ni nihče več vračal kotla. Po večerji, ki jima je šla posebno v slast, sta zaspala kot polha.

8 Klemen v peklu

Ko je še vstajala jutranja zarja, sta že imela Klemen in velikan vse polno opravila. Klemen je pogledal, če je kladivo dobro nasajeno na toporišču in si stepal obleko. Velikan pa je klestil drva, da bo imel vse pripravljen za ta čas, ko se bo spustil Klemen v pekel. Votlino sta pospravila. Ko je Klemen še zabičil velikanu kdaj sme pozvoniti nad rovom, ki drži v pekel, se je podal na tvegano pot. — Previdno sta odstra-

nila veje nad peklensko votlino. Klemen je pozvonil. Velik koš je priplaval tik pod vrh odprtine. Svoje ogromno kladivo je previdno spustil v koš in sam nalahko stopil vanj. — »Sedaj pa kar bo, bo!«, je dejal velikanu in mu pomignil naj pozvoni. V tem hipu je že drsel Klemen neznani usodi nasproti.

Že visoko ob vhodu v pekel je začel Klemen dušiti. Neznosen je bil smrad po žveplu in vrelem olju, da je komaj sopal. Tesno se je oprijel z obema rokama svojega kladiva. V glavi se mu je vrtelo in onesvestil bi se bil, da ni z velikanskim truščem treščil na dno.

Bil je v peklu.

Zbočil je prsi, krepko potegnil pokvarjen zrak vase in se razgledal. Pred njim je stal šepast peklensček, vratar, ki je hotel vedeti po kaj prihaja v pekel.

»Nikamor ne smeš!«, je tulil hudobec, »dokler ne pride Lucifer in ti ne dovoli, ali pa prepove obiska v tej deželi grešnih duš.«

»Briga me tvoj gospodar in njegovi ukaz!« je zarohnel Klemen. »Jaz grem kamor hočem, če pa ne boš tiho, ti posvetim s temle!« Klemen je grozeč dvignil kladivo, da je hudobec plaho odskočil in odšel.

Skozi gost dim je slišal Klemen škripanje z zobmi, jok in stok trpečih grešnikov. V svoji preprosti domišljiji si kaj takega še nikdar ni predstavljal. Zavihtel je kladivo na ramo in jo mahnil pod črnimi stropi daljnji, medli svetlobi nasproti. Velika skupina poraslih kosmatincev s kopiti in dolgimi repi je morala za kazen podpirati ogromno črno skalo, ki je grozila, da se bo utrgala s stropa.

Nedaleč od tu pa je bil ogromen, črn kotel, stokrat večji od velikanovega. V njem so se v vrelem olju kopali grešniki, ki so nedavno prišli tu-sem Štar, grbast kosmatinec jim je zdaj pa zdaj pomolil plamtečo bakljo pred oči in renčal: »Ker ste gledali grešne stvaril!«

Pomolil jim je bakljo k ušesom: »Ker ste poslušali pregrešne besede.«

Pod kotlom je segrel železo in jim razbeljeno pomolil v usta rekoč: »Ker ste govorili pregrešno, so vaše duše moje! Kar hočem lahko naredim z njimi.« se je smehljaj in trpinčil grešnike, ki so stokali in kričali od peklenskih muk.

(Dalje prihodnjé)

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matie! Odločila sem se, da Ti pišem kam bi potovala, če bi imela denar. Prepotovala bi celo Jugoslavijo. Peljala bi se tudi v Ameriko v Yellowstone Park, kjer si si ogledala njegove znamenitosti. Dodobra bi rada spoznala deželo rdečekožcev in taborila v pravem indijanskem šotoru. Tudi doma sem si že napravila šotor iz žakljev, toda mamica mi jih kmalu raznese. Obiskala bi rada Pariz, Prago, London in Varšavo. Pa to so le želje, ki se ne bodo nikdar izpolnile! Zdravo! Tvoja Breda Srlene, dijakinja, Celje, Gajeva 15.

Spoštovani stric Matie! Ti bi rad vedel, kateri predmet mi je najljubši. Jaz imam najrajši računstvo in slovnico. Če bi imela denar bi zelo rada potovala na vsesokolski zlet v Prago, ker nam je toliko lepega pravila naša sestra naščelnica o Pragi. Zelo rada bi potovala na Oplenac, da bi obiskala grob našega pokojnega kralja Aleksandra I. Zdravo stric Matie!

Deleja Dragica, Ljubljana 7, Vodnikova c. 31. uč. II. r.

Dragi stric Matie! Ker sem udan s količ bi me najbolj veselilo potovanje na vsesokolski zlet, ki se bo vršil drugo leto v našem prestolnem mestu Beogradu. Že sedaj vidim kako korakajo dolge strnjene vrste našega sokolstva in vzklikajo našemu mlademu kralju Petru II., ki je bodočnost naše prelepe sokolske Jugoslavije. Te lepo pozdravlja s sokolskim pozdravom Zdravo!

Franci Ocvirk, uč. Drž. meš. lj. šole na Gomilskem, Grajska vas.

Dragi stric Matie! Še kot petletno dekletce, sem z veseljem poslušala kadar mi je mama brala »Mlado Jutro« in tudi sedaj ko sem že malo večja, komaj čakam nedelje, da dobim »Mlado Jutro«. Dolgo sem že zvesta čitateljica tega priljubljene lista, a nisem se še opogumila, da bi Ti pisala. Danes sem se pa vendar odločila in Ti odgovarjam, kateri je moj najljubši predmet in kateri najhujši.

Tri četrti na osem se oglasi zvonec. Prvo uro imamo matematiko. Pri srcu mi postaja vedno težje. O, kako rada bi se tedaj znašla doma! A jaz, uboga učenka, ne pomislim tedaj, kako mi bo vsaka reč, ki se je naučim v šoli, koristila v življenju. Ura je osem Zvon! V sobo stopi učiteljica. Po molitvi trepetaje sedem. Sočlica je že vprašana, kmalu hom še jaz. Vsa se tresem. O ta matematika! Koliko stra-

hu prestanem v tej uri, zato je nimam nič preveč rada. Tem raje imam zemljepla. Saj se učim spoznavati zemljo, države na njej in dr. Tukaj se pa nič ne bojim. Hitro mine čas in pozvonil. Minila je ura, seveda tudi ta ne brez »cvetkov«, sicer pa študent brez cvetka, sploh študent ni. S ten, se tolažim. Rada imam tudi »vencščino, posebno slovstvo, kjer se učim o pen'kih in pisateljih.

Lepo pozdravlja Tebe, kakor tudi vse Jutrovčke. Tvoja zvesta čitateljica,

Jana Malner, dijakinja, Ljubljana.

Listnica uredništva

Uganke in križanke v zadnjih številkah so pravilno rešili:

Erbežnik Miran, dijak I. d. razr. I. real. gimn. v Ljubljani, Mesojednik Lidija, dijakinja II. razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Pazlar Vida, uč. V. razr. v Milnem pri Bledu, Milica Keržan, dijakinja II. razr. mešč. šole v Ljubljani, Gojko Vrhovec, dijak III. razr. drž. real. gimn. v Mariboru.

★

I. S., dijak: Tvojo pošiljko sem prejel. Podrobno jo ocenim pozneje. Predvsem bi Ti danes povedal tole: daljše povesti le težko spravim pod streho. Z vodilnimi povesti sem že za vse leto založen. Spisi, ki naj pridejo v tiskarno, morajo biti napisani samo na eno stran papirja. Med vrsticami naj bo dovolj prostora za popravke. Lepo Te pozdravlja Tvoj stari stric Matie.

★

S. M., dijakinja: »Pesem o Veliki p'ani« je prav pristréna. Op'li jo še, posebno zadnji dve kitici sta potrebni brusa!

★

Tanja in Živa: Pesmi o Vipavski burji ne morem objaviti. Znova Vaju opozarjam, da ne smemo povedati vsega, kar mislimo in čutimo. — Lanski letnik »Mladega Jutra« še ni vezan. Ko dobimo vezane izvide, Vaju obvestim. Pozdravljeni!

★

Pozor, dijaki! Za prostovoljne spise dijakov in odgovore na razpisane natečaje ne plačujemo honorarjev!

★

L. St. Tvojo križanko smo odstopili uredništvu ponedeljske izdaje »Jutra«. Za naš list je ta oblika prevelika.

★

»Pismo sirote Verice« pride v ponedeljski izdaji »Jutra«. Mislimo, da bo imelo tam več uspeha, ker je namenjeno predvsem odraslim.

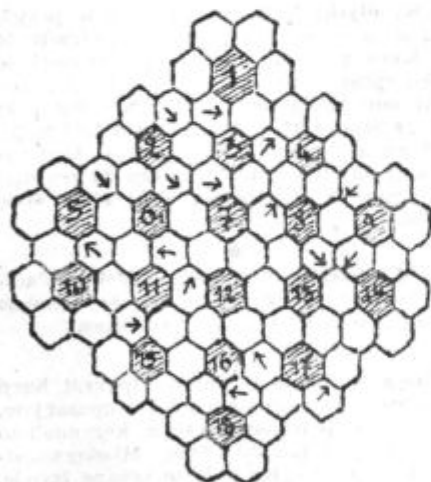
Cigan in žebeli

Ko je Zveličar nesel križ na goro Kalvarijo, ga je spremljala množica krvoločnežev in radovednežev. Med množico je bil tudi cigan. Na goro ga ni gnala ne krvoločnost ne radovednost, ampak je iskal samo priložnost, da bi med toliko zmedo karkoli ukradel. Toda njegovo oko ni uzrlo prav nikjer nič primernege. Šele ko so prišli na vrh, je prišel tudi cigan na svoj račun.

Množica se je gnetla okrog vojakov, ki so slačili Zveličarja. Ne daleč stran je ležal na tleh težak križ, tablica z napisom INRI in štirje dolgi žebli. Cigan se je oprezno približal in ukradel en žebelj.

Ko privedejo Judje slečenega Zveličarja h križu, vidijo, da ga ne morejo križati, ker jim manjka žebelj. Začnejo ugibati, kaj naj napravijo z njim.

Satovnica

1. Državljan najmogočnejše evropske države, 2. stava, 3. žensko krstno ime, 4. domek mladih ptic 5. vrstilni števniki, 6. glagol »dospeti« v preteklem času, 7. snov, ki spaja razne reči, 8. slika, 9. prostor med gorami, 10. glagol, ki predstavlja delo kmeta, 11. kar si zapišemo je? 12. ločilo, 13. sladkovodna riba, 14. zdraviti, 15. stara mera, 16. kočarju se pravi tudi, 17. mnogo, 18. ognjemet.

Takrat iztegne neka ženska Jezik in pravi:

»Pa ga pribijte s tremi! Nogo na nogo in žebelj skozi!«

Tako so tudi storili.

Cigan je s krajo napravil pa le dobro delo, zato sme baje še dandanes vsak cigan ukrasti brez greha za en žebelj vrednosti.

Igre z vžigalicami

Iz desetih vžigalic sezidaš hišico s pročeljem na levi strani. Premakni dve vžigalici, pa postaviš pročelje na desno stran.

Magični kvadrat IV

1	2	3	4
			M
2			E
3			T
4	M	E	T
			A

Besede pomenijo vodoravno in navpično: 1. hrib pri Ljubljani, 2. šef ljubljanskega Aero-kluba, 3. samostanski predstojnik, 4. —

Rešitev magičnega kvadrata III

1. gama, 2. Aden, 3. Meta, 4. Anam.

Rešitev dveh ugank

I.

Ronar,
ropar,
rokav,
rogač,
robot.

II.

Naša vojska, naša dika,
Milčeta igrača mika,
V razvalinah kača sika,
Ko končal si, pride pika.